

Scandinavien's Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstab, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 24. Den 15. September 1855. Pris: 6 Ø pr. Expl

Hvad er Mormonisme?

Ovenstaende er et Spørgsmaal, som er blevet gjort af Mange og hyppigen overvejet af tænksomme Mænd, eftersom det har fremstillet sig selv for Verden. Mormonisme er udtrykkeligen af amerikansk Oprindelse, forsaavidt Navnet angaaer, og forsaavidt som Mennesker, der staar udenfor, har nogen Kundstab om dens Oprindelse. Den er ikke desmindre en Abenbaring fra Himlene til Menneskene, indførende en ny Kunsholdning til den menneskelige Familie, nemlig det evige Evangelium, hvilket er blevet fordærvet, omdannet og forandret. Den er den Religion, som Adam, Enoch, Noa, Melchisedek, Abraham, Lot, Isaak, Jacob, Moses, Jesus og Apostlene havde paa Asiens Fastland, og som Lehi, Nephi, Alma, Moroni, Mormon og en Hær af Andre havde paa dette Fastland (Amerika). Den har sin Oprindelse fra Gud, og er blot for Nærverende som en Indledning til Nydelsen af de Forhaabninger, som de Guds Mænd havde, der endskjoudt troende, døde „i Tro“ uden Besiddelse, „idet de saae Forhættelsen langt borte.“ Den er den levende, beaandende, kraftige, aandrige Magt; istedfor det døde, henvisnede, kraftløse, aandløse Legeme eller Form. Den leder

Mennesket til Kundstab om sig selv viser det dets Forhold til Medmennesker, til Verden, til Hellige, til Engle, til Vænder og til Gud. Den udfolder Menneskets Oprindelse og Bestemmelser, og ovlukker den mørke, uigjennemtrængelige Fremtid; den lærer, hvorledes man skal leve og døe og leve igjen; den er Livets Videnskab; Kundstaben om det Nærverende og Tilkomende, Himlene afflørende og Evigheden opladt.

Staaende paa dens brede Forhoining, omgiven af Sandhedens Mantel, tager det Guds Menneske ved Tro ind i Fremtiden, drager Evighedens Forhæng til side, afhylter Himlenes Hemmelighed, og skuer gennem den dunkle Nætte af utsalte Aar den store Elohim's Hensigt, eftersom de ruller frem i al deres Storhed, Magt og Herlighed. Saaledes staaende paa den smalle Hals af Tiden og skuende det Forbigangue, Nærverende og Tilkomende, seer han sig selv som et evigt Bæsen, der har Krab paa Slægtstab med Gud, en Guds Son, en Gnist af Guddommen, udsprungen fra Ilden af hans evige Flamme. Han betragter Verden og Menneskene i alle deres forskjellige Stillinger, fjender sine sande Interesser, og med den Visdom, som er meddeelt

ham af hans celestiale Fader, satter han deres Oprindelse og Bestemmelse. Saadan var de fornævnte Ærværdiges Religion; den var ikke en tom Fabel; de vidste paa hvem de troede; og vidende, fyldte med Prophetiens og Åabenbaringens Aand, „talte de som de blev drevne af den Hellig Aand.“ Saadan er Mormonismen ogsaa. Den er ingen forsængelig Tro, ingen fortærsket Munke- eller snøværende Præste-Troes-Fornel, som vilde hænge Menneskets Skæbne over et gavende Svælg i en svag, skør Traad, og træde ham med flydende Ildflammer, Gæsler, Rister, Slanger og evig Ild, for at stræmme ham til at frygte en Gud, som de beskriver, hvilken han ikke kan elske.

Den derimod, som har den sande Religion, hans er Kundstabben, som, oplyst af Gud og udfoldet, vil vorde saa udstrakt som Verden og sprede sig igjennem Rummet; hans Lov er Kjærlighedens Lov, hans Regel Retfærdighed mod Alt. Han elsker sin Næste og gør ham godt; han elsker sin Gud og dyrker ham derfor; han seer Sandhedens Magt, som liig Lyset eller Gud, spreder sig gjennem hele Rummet, oplyser alle Verdener, og trænger igjennem hvor Mennesker eller Engle, Gud eller Sphærer er kjendte; han klynger sig til den; Sandhed er hans Hjælm, Harnisk, Skjold, hans Klippe, hans Forsvar; hans Alt i Tid og Evighed. Mennesker kalder ham en Daare, fordi han ikke kan styres af deres Daarlighed, ei heller følge i deres vildledende, ustadiige Kjælvand; men medens de grüber efter Skygger, tager han fat paa Virkeligheden; medens de lader sig noie med en forvoret, sprællende Religion, som er tildannet for Tiden, men har Intet at giøre med Evigheden og qvæler Menneskets høieste og ødlestede Principer, tor han anerkjende Gud, og idet han anerkjender ham, tor han adlyde ham og

bekjende den Tro, som Gud har givet ham. Han grüber efter al Sandhed, mennesslig og guddommelig; han har ingen Kjæledægge af Læresætning at understøtte eller Undlings-Troesformel at opholde; han har Intet at tage undtagen Bildsæelse, Intet at vinde undtagen Sandhed. Han gaaer, arbeider og søger efter den som efter en skjult Skat; og medens Andre er fornsiede med Avnen og Skallen af Halm, lægger han Bestlag paa Kjæren, Substaatsen, Hovedbestanddelen af Alt, som er godt, og klynger sig fast til Alt, som vil forædle og ophøje Menneskeslægten.

Sadan var de Gamles Religion baade paa Asiens og Amerikas Fastland, og det evige Evangelium bekendtgjort i de sidste Dage er hverken meer eller mindre end den gamle Religion gjenoprettet. Det er Begyndelsen til „Gjenoprettelsen af alle Ting, talt om af alle hellige Propheter fra Verdens Begyndelse af. Det er Tilbagebringelsen af gamle, evige Principer, hvorved Mennesker kan kjende Gud, som de kjendte ham fordom; ikke en ubestemt Forestilling, ikke en blot Form, men en levende Virkelighed. Dets Kærdomme, dets Skikke, dets Grundsætninger, dets Præstedømme er ovenfra, aabenbaret fra Himmelne, og dog usiagtig overeensstemmende med alle forrige Åabenbaringer. Det er ikke blevet og det kan ikke blive bekæmpet med Held hverken i dets guddommelige Troværdighed, Kærdomme, Skikke eller Præstedømme. Det er lempet efter Menneskeslægtens og Verdens Behov, baade i moralst, social, religiøs og politisk Henseende. Det er ikke et sygeligt, smitsolende, qvindagtigt Legetsi; ikke en spøgelsesagtig, aandelig, lustig Drøm, men en levende, alvorlig, stedfindende Virkelighed, stillet baade for Legeme og Aand, for Jord og Himmel, for Tid og Evighed. Det trænger ind

i alle Livets Forgreninger. Det lempet sig ikke efter Menneskenes Philosophi, Politik, Troesformer og Meninger, men danner dem i sin guddommelige Form. Det kan ikke blive indslættet i en falder Verdens mangeartede, fritænkeriske Principer; men oploster Alt, som er i Verden, som vil underkaste sig dets Forstifter, til sit eget forædlende, opphiede og værdige Banner. Det søger al Sandhed, og grüber efter al Kundstab; det er Guds aabenbarede, levende og varige Villie til Mennesket, en Forbindelse mellem Himlene og Jordens; det er Natur, Philosophi, Himle og Jord, Tid og Ewighed forenede; det er Himlenes og Jordens, Guds, Engles og Helliges Philosophi. Glædende Fortidens Guds Mænd sig i Sandheden? — saa gjør vi; havde de Aabenbaringer og Syner? — saa har vi; propheterede de? — saa gjør vi; stod Gud i Forbindelse med dem? — saa gjør han med os; propheterede de om „alle Ting's Gjenoprettelse?“ — vi siger den er for Døren; propheterede de om et Guds Rige? — vi hjælper til at bygge det op; havde de Engles Betjening? — saa har vi; havde de Propheter, Apostler, Hyrder, Lærere og Evangelister? — saa har vi; havde de Prophetiens og Aabenbaringens Land? — saa har vi; forventede de vor Herres og Frelsers Jesu Christi anden Tilkomst og herlige Aabenbarelse? — saa gjør vi; forventede de at Gud vilde udrense de Ugadelige af Jordens og indføre en Retfærdigheds Regjering? — saa gjør vi; forventede de, at Jesus' og de Hellige skalde regjere paa Jordens? — saa gjør vi. Vi forventer virkelig alle Ting, som de forventede, søger at kjende alle Ting, som de kjendte, og at tilveiebringe alle Ting, som de propheterede om, hvis store Huldendelse er alle Ting's Gjenoprettelse; og Mennesker maa lyve og straale

og rase, de kan ikke tilintetgjøre Guds Hensigter, eller hindre Fremgangen af den evige Sandhed eet Vieblit — dens Gang er fremad, beständig fremad! og den trodser Modstand.

Mormonismen er kjæt, frygtløs og uafhængig; grundet paa den evige Sandheds Principer, er den ligesaa langt over Nutidens klynkende, snovlende, bequemme Religion, som Elias Religion var overlegen Baals Propheters krybende, kaabevendende, moderne Religion i hin hold, djærv og ærværdige Mands Dage. En og alene undfordrede han den forenede Trop af de bukkende, smigrende og almeenhyndede Theologer paa hans Tid. Saaledes fremstaaer Mormonismen som en levende Gaade for Jordens Nationer, trodsende den forenede Kraft af den nærværende klynkende, grædende, vaasende, hykkelske og religiose Tidsalder; og naar de slavist krybende Lejetjenere faaer straale og prælet som Baals Præster gjorde, ubemærkede og ukjendte af deres dove, fraværende „Ukjendte Gud,“ vil Mormonismen staae frem med kjæt Vand, og omendstjordt usørniet og isort sine Gamelhaars Klæder og Læderbælte, uden Theologi, uden Rettroenhed og uden Frimhed — saadan som Religionisterne har det — med Bevidsthed om Sandheds Almægt og forladende sig paa Jesu hovas Forjættelser vil den træde frem for forsamlede sjældelige Hære og i Paasch af en forundret Verden udraabe: „Hvor er den Herre Elias's Gud!“ Præstebedrageri vil henvisne ligesom Jonas's Kikajon, naar det berores af den antændende celestiale Flamme; falske Politikere og Philosopher vil skjule deres Hoveder; den evige Sandheds alnægtige Kraft vil staae afhyllet for samlede Hære Aasyn, og Nationerne vil kjende, at Gud regjerer i Himlene, og at Mormonismen ikke er en usikker Indbildung,

og et vildt Hjernespind, men den største Gave, som kunde meddeles Mennesket; en celestial Skat, en jordisk og himmelsk

Ulypedeel, en levende, vedvarende og evig Virkelighed.

(Af „Mormonen“ for den 28de Juli.)

Tale af Præsident Brigham Young

holdt i Tabernaklet den 6te April 1855.

(Af Deseret News, den 25de April 1855.)

(Fortsat fra Pag. 298).

Er disse Forestillinger underlige for Eder? Læs og erfar hvorledes Herren beskyttede Israels Børn i forrige Dage, endog under deres Ugudelighed og Oprør imod ham.

Maarsomhæst en god Mand pleiede at sige til Israel, ophør med Eders Ugudelighed, vend om fra Eders Usguder og sog Herren, og de adlød hans Raad, da pleiede Herren at fægte deres Slage og dræbe deres Fjender i suseviis og hundredetusindvis. Og ved een Lejlighed slog Herrens Engel eet hundrede og fem og firsindstyve Tusinde af dem, som kom imod hans Folk for at ødelegge dem,, og naar de opstod tidlig om Morgenem, see! da var de alle døde Kroppe." Saaledes læses det i Bibelen. Herren fægtede deres Slage.

Atter, „Elisas Ejener saae at der var Flere med dem, end Alle som var imod dem; han saae Biergenes Sider bedækkede med Ildvogne.“

Maar Herren kommanderer hine usynlige Wæsener, skal jeg sige, dem, som har havt deres Opstandelse? Ja, Millioner paa Millioner flere end denne Jordes Indvaanere, de kan fægte vore Slage.

Nu vel! siden een Engel kunde fægte deres Slage i forrige Tider og overvinde Guds Folks Fjender, hvem skal vi frygte? Skal vi frygte dem, som kan dræbe Legemet, og derefter ikke kan udrette mere?

Nei, men vi vil frygte ham, som er i stand til ikke alene at tilintetgjøre Legemet, men har ogsaa Magt til at kaste baade Sjæl og Legeme i Helvedes Ild.

Der er et Lærdomspunkt, jeg nu vil fremstille for Eder, efter som det falder mig i Tankerne. J ved at Mange tanker at Djævelen har Herredomme og Magt baade over Legeme og Aland. Jeg ønsker at sige Eder, at han har ingen Magt over Mennesket, uden forsaavidt Legemet overvinde Alanden, som er Mennesket, som bukker under for den Ondes Aland. Alanden, som Herren bringer ind i Tabernaklet af Kjød, er under den Almægtiges Befaling, men Aland og Legeme er forenede for at Alanden kan have et Tabernakel og blive op holdt; og Alanden er paavirket af Legemet og Legemet af Alanden.

Hør det første er Alanden reen og under Herrens Bestyrelse og Indsyndelse, men Legemet er af Jorden, og er underfæstet Djævelens Magt, og er under den mægtige Indsyndelse af den faldne Natur, som er af Jorden. Om Alanden bukker under for Legemet, da har Djævelen Magt til at overvinde baade det Menneskets Legeme og Aland, og det taber begge.

Grindre Brødre og Søstre, Enhver af Eder, at naar Ondt indgydes Eder, naar det opstaaer i Eders Hjerter, det er formedest den timelige Organisation.

Naar J er fristede, slague og stiger ud af Veien uforstigten; naar J er overrumpled af en Fejl, eller begaaer en Forseelse uforvarende; naar J er fulde af ond Eidenstab, og ønsker at give efter derfor, stands da og lad Alanden, som Gud har sat i Eders Legeme, tage Bestyrelsen. Om J gjør det, vil jeg love Eder, at J skal overvinde alt Ondt og erholde evige Liv. Men Mange, altsor Mange, lader Alanden bukke under for Legemet og bliver overvundne og tilintetgjorte.

Judflydelsen af Hjenden har Magt over alle Saadanne. De, som overvinde enhver Eidenstab og ethvert Onde, vil helliges og beredes til at nyde Ewigheden med de Besigneude. Om J aldrig har tenkt paa dette for, forsøg til at satte det mi. Lad det hvile paa Eders Sind og see om J kan opdage i Eder selv Virkningerne af Alanden og Legemet, som udgjor Mennesket. Vaag vedvarende og restaffent over Alanden, som Herren har sat i Eder, og jeg vil love Eder, at J skal blive veiledte til Retfærdighed, Hellighed, Fred og god Orden.

Men lad Legemet sætte sig op med dets Eidenstaber, med den faldne Natur enhørende til det, og lad Alanden underkaste sig det, saa er Eders Ødelæggelse sikker. Paa den anden Side, lad Alanden tage Alsorselen og bringe Legemet og dets Eidenstaber til Underkastelse, og J er freste.

Det er lærerigt at overveie Menneskenes Handlinger, og iagttag hvad som driver dem til at handle, og at see hvor tilboelige de er til at gaae ud af Veien, hvor svage de er, hvorledes de komme til fort, hvor feilende i deres Aland til at gjøre Herrens Willie, og hvor frygtagtige de er. Bange for hvad? Betænker J, og forstaar J, at Eders Frygt

aldeles tilhører Eders Legeme, at den ikke tilhører Eders Aland? Lad mig sige Eder, naar Alanden er eengang adskilt fra Legemet, er den een af de skjønneste og yndigste Gjenstande, J kunde tænke Eder, og der er Intet, som kan give en reen Aland saa megen Glæde, som at have det Privilegium at blive adskilt fra Legemet og gaae tilbage til dens Fader i Himmelnen for at vente paa Opstandelsens Morgen.

Erindre dette, naar J er pinede af af Frygt og Skjælven og udtryrder: „O, hvad skal vi gjøre!“ Erindrer J hvad der er blevet sagt her? Jeg erindrer, naar jeg tugtede visse Individer, som i Virkeligheden ikke vare det værdt, at man lagde Mærke til dem, at Nogles Raab var: „O Kjære! vi vil Alle vorde tilintetgjorte, hvor skal jeg gaae for at frelse mit Liv til Norden, Syden, Østen eller Vesten?“ Den Frygt skrev sig fra Tabernaklets Organisation, og ikke fra Alanden, som boer i det.

Den Frygten og Bæven, de bange Bluelser og Bænkelmodigheden kommer fra den Uro vi har for at vide, hvorledes vi skal frelse os selv henhørende til Kjødet. Den Svaghed er ikke opkommet i Alanden.

Jeg er plaget med det ligesom J er, men hvad lærer mig min Fornuft, Jesu Christi Alabenbaringer, de hellige Skrifster og Evangeliets Aland? Alt mit Tabernakel er af sammenlignelsesviis lidet Værdi, endstjændt det er et ret smukt eet, og et som jeg er villig til at tage igjen paa Opstandelsens Morgen. Herren gav det til mig, og jeg er taknemmelig for det. Maar det er min himmelske Faders Willie, at min Aland skal vende tilbage til ham, hvad bryder jeg mig om det heimsmuldrende Tabernakel, naar Alanden er lossladt og sat fri fra dens Fængsel af Leer? Den kan gaae til Faderen,

som gav den, indtil Legemet er gjenoppreist, da Aalanden efter vil vorde gjenforenet med Tabernaklet for at opfores til Trouer, Niger, Fyrsteudommer og Magter og udsprede sig omkring, og paa Silværtens staf der ingen Ende være.

Frygt opstaaer fra Kjødets Skræbelskab, hvorover Djævelen har Magt. Vi skalde forholdsvis bryde os i kundet om det; lad det smuldre, lad det falde sammen og gaae tilbage til dets Moder Jord, og blive forvaret til Opstandelsens Morgen. Jeg skal have dette Legeme igjen, hvad behøver vi da at være bekymrede for, hvor hurtig vore Legemer opløses? Alt jeg bekymrer mig om i min Aaland, i min Dommekraft og i mine Dieblikke af Overveielse og Aabenbaring, er blot, at jeg ønsker at udholde for at bekæmpe Tabernakler, hvori Djævelboer, indtil den sidste er drevet fra Jorden. Lad mit Tabernakel derfor blive her og stride med den faldne Natur, som det har arvet, og lad min Aaland reise sig triumpherende over det, indtil enhver Lindenstab, Følelse og Begierlighed er bragt til Underkastelse under Guds Willie. Lad mig blive her, indtil jeg har fuldkommet dette, og har gjort det Arbeide, jeg var bestemt til i denne min Prøvestand, da vil min Aaland være fri for Pobel og Strid, og jeg kan stige højt over hine, som har Magt over dem, ja over Dod, Helvede og Graven.

Jeg siger til de Sidste Dages Hellige, som kommer her Tussunder efter Tussunder, og kommer ind i Kirken i tidsindviis, begynd at tanke, især nogle af Eder, I første Aeldste, og spørge Eder selv, hvormange I kan erindre af dem, som nu er i god Tro i Kirken i Forhold til det Antal, som I ved er komme ind i den, og I vil finde, at der er ikke meget saa.

Om I skalde jage op mange af dem, som i en Tid er blevet døbte, men endnu ikke er indsamlede, og spørge dem, om de troer, at Joseph Smith var en sand Guds Prophet, og at Mormonsbog er sand, vil Aldstille af dem svare: „O ja!“ Hvorfor hjemmases I ikke da med de Hellige? „Aa jeg veed ikke, jeg er fattig nu, men jeg skalde synes meget godt om, at indsamles med dem.“ Til samme Tid veed jeg, at deres Føleller er: „Om jeg reiser derhen, vil jeg vorde forfulgt, men om jeg lever her, vil jeg have Fred med mine Nabover, saalænge som jeg lader religiøse Sager ubørste, og her kan jeg leve uden Forfolgelse, indtil mit Tabernakel er færdigt at vendte tilbage til Jorden.“ Hvad er det som gjør, at de har den Frygt for Prøvelser og Forfolgeller? Det er paa Grund af deres Legemer. Aalanden er ikke frygtsom. Om den var frie for Tabernaklets Betryngelser, vilde ingen saadan Frygt tilkendegives; og medens vi er i Kjødet, er Evangeliet beregnet paa at befrie dem, som lever efter dets Grundsetninger, fra al saadan Frygttagtighed.

Jeg erindrer mange Gange, naar Broder Joseph, efterat have overvejet hvor mange der vilde komme ind i Guds Rige og gaae ud igjen, pleiede at sige: „Brodre! jeg er endnu ikke falden fra og føler heller ikke til at gjøre det.“ Mange af Eder kan uden Tvivl erindre hans Ord. Joseph maatte bede hele Tiden, øve Tro, leve efter sin Religion, og øre sin Kalbelse for at kunne erholde Herrens Aabenbaringer, og for at holde sig stædig i Troen.

Kjender I ikke Andre, som har havt Aabenbaringer næsten lige med dem Joseph Smith havde, men som er gængue over Bord? Martin Harris erklaærede for Gud og Engle, at han havde seet

Engle. Holdt han fra? Ja, endskjøndt han siger, at Mormonsbog er sand. Oliver Cowdery forlod ogsaa Kirken, endskjøndt han aldrig fornegtede Mormonsbog, endog ikke i hans lastefuldeste Dage, og kom tilbage i Kirken før han døde. En Herre i Michigan sagde til ham, medens han var Sagfører: „Hr. Cowdery! jeg seer Deres Navn fastet til denne Bog, om De troer, at den er sand, hvorför er De da i Michigan?” Hvorpaas samme Herre oploste Navnene paa Bidnerne og sagde: „Hr. Cowdery, troer De denne Bog?” „Nei, min Herre,” svarede Oliver Cowdery. „Det er meget godt, men Deres Navn er fastet til den og De siger her, at De saae en Engel, og Bladerne, hvorfra denne Bog siges at være oversat, og nu siger De, at De ikke troer den. Hvilken Gang havde De Ret?” Hr. Cowdery svarede: „Mit Navn er fastet til den Bog, og hvad jeg der har sagt, det saae jeg; jeg veed, at jeg saae det, og Tro har Intet at gjøre dermed, thi Kundstab har opslagt Troen, som jeg havde paa Verket, siden jeg veed, at det er sandt.” Han gav dette Vidnesbyrd, medens han procederede for Retten i Michigan. Efter at han forlod Kirken, troede han fremdeles Mormonismen; og saaledes er det med Hundreder og Tusinder af Andre, og dog lever de ikke efter den.

Om de Hellige imellem disse Bjerger vilde leve efter deres Religion efter den bedste Kundstab de havde, efter hvad de seer, føler og hører, saa findes der ingen Magt, der kunde bevæge dem ud af deres Plads.

Mange af de Nykomne har blot væ-

ret i Kirken en kort Tid, men I maa tage de Hellige som et Samfund, fra dem som har været i Riget tyve og to og tyve Aar til dem, som har annammet det blot for nogle saa Aar siden, og, efter mine Følelser og min Tro, og jeg vil opfordre enhver Mand og Kvinde, som har saaet den Hellig Land, til at sige om jeg har Ret, er Tro og gode Gjerninger i hurtig Tilvært iblandt dette Folk. I veed, om jeg taler Sandhed eller ikke! Om de ikke har voret, for Himmelens Skyld, for Guds Skyld, for Eders egen Sjæls Skyld, for Zions Skyld, for Jerusalems Skyld, og for det adsyrede Israels Skyld, lad dem vore fra denne Stund af og fremdeles. Lad „Mormonismen,” Evangeliets Tro, som er „Mormonisme,” vedblive at tilstaae og ophør med alle Eders onde Idrætter og vend om til Herren og været skafue og sande. Jeg siger Eder, at en Mand kan ikke troe „Mormonismen,” saaledes som jeg gjør, og være en slet Mand.

I vil finde i det Gamle og Nye Testamente Skrifter og i andre Abenbninger fra Gud, at der er en tydelig Adstillelse gjort imellem Synderen og den Ugudelige. En Person maa, for at være ugudelig, have kendt Gudfrygtighed, og maa have en Kundstab om hvad Herren fordrer af ham. Det er mange iblandt dette Folk, som troer Evangeliet af deres gamle Hjerte, men handler dog slet; dette gjør dem ugudelige. Gjør ikke meer noget Ondt, men besit Eder paa gode Gjerninger, og plej Tro og Welvillighed imod hverandre.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de September.

Dette Nummer slutter den fjerde Aargang af *Stjernen*, hvilket ogsaa bringer os til at tænke paa, at andre tolv Maaneder af vort Arbeide er tilbagelagte i dette Land. Og ved at kaste et Blik tilbage paa den Tid, som er hengleden saa behagelig, og tillige paa de Arbeider, hvormed vi har været sysselsatte og de Bessiguelser, som har ledsgaget samme, sører vi til at udtrykke vor Taknemmelighed til den Almægtige, hvem al Vriss og Ere tilkommer, at formedelst hans overvættet Naade og Godhed, hans Ejeneres svage Beskræbelser er blevet kronede med Fremgang. Herren har taget Hensyn til det hellige Præstedomme, ellers med andre Ord, til den Myudighed, som han igjen har gjenoprettet paa Jorden og givet til Mennesket. Han lader den Hellige Land ledsgage samme, idet den bærer Viduesbyrd til de Oprigtige af Hjertet, oplyser Sindet og styrer Dommekraften, under hvis Forkrist vi har bestrebt os for at arbeide. Og i alle vores Udgang osv. har vi haft Udgang til den Kilde, hvorfra Lyset udgaaer, og har bønfald om at Landen skalde føre til Sindet det, som vilde være bedst stikket til at gavne de Hellige, til at opbygge dem i den Herres Værk, som de har sluttet Paat med at ville tjene og adlyde, paa det at deres Tro maa forsøges saa vel som deres Forstand, saa at de, ved at modtage Linie efter Linie, maatte blive opmuntrede til at gaae frem fra Naade til Naade og blive i stand til i en lidet Grad at satte den Almægtiges store Plan, ved hvilken Menneskene formedelst Lydighed kan blive bragt tilbage fra den faldne Tilstand og delagtiggjøres i de ved Frelseren sikrede Bessiguelser, hvis fulde Nydelse ingen Tunge formaer at udtrykke. De Nydelser og Forbindelser, som de Lydige opnaaer ved Evangeliet, er værdt at gjøre ethvert jordist Offer for. Hvo kan være saa blottet for Følelse og ligegeyldig for eget Vel, at de vil foretrække at hænge ved Jorden med alle dens Tillokkeler og Vederslyggheder, istedetsfor at give Alt paa den Almægtiges Budstab, som har været forknydt mundtligen i dette Land for Bisindere, hvis Øren har været hilsede med Sandhedens Lyd, og hvis Hjarter er blevet bragte til at føle deus overbevisende Indsydelse? Alter, de Sandhedsprinciper, som er blevet udviklede og uudsættelig prentede paa Papir, har gjort deres Opsordring til Bisinder. Ved dette Middel er Propheters og Apostlers Røst blevet hørt i dette Land! Landens rolige sagte Stemme har ledsgaget Ordet og baaret Viduesbyrd om Sandheden. Hvo kan være saa blind, at de endog tillukker deres Øine for Sandheden og forhærder deres Hjarter, saa at en Opsordring, som er understøttet af den Almægtige, agtes som en unyttig Ting?

De Gjenstande, som er blevet fremstillede i denne Aargang af *Stjernen*, anbefaler sig selv til enhver tænkende Sjæl, enten de er i Pagten eller ikke; og vi stoler paa, at det Fremsatte formedelst Herrens Bessiguelle har bidraget til at oplyse Mange paa Livets knuddrede Sti, og har uden Twivl været en stor Kilde til Trost og Belærelse for de Hellige, som har lagt for Dagen en Altraa efter det trykte Ord, ved at bestrebe sig for at erholde det, hvilket er eenstydig med at vise deres Tro ved deres Gjerninger. De, som har hjulpet til at fremme det

trykte Ord's Udspredeelse, maa føle en ubestivelig Glæde og Tilsfredshed ved at have bidraget til Understøtelsen af Værker, som vil vredikes i tilkommende Tidsalder og lade Ensinder af Menneskenes Børn uden Undskyldning, og vil staae som et Vidnesbyrd mod dem, dersom de ikke giver Agt paa den advarende Røst og adlyder.

Til Velhunderne af Stjernen udtrykker vi vor Taknemlighed og siger: Gud velsigne Eder og gjøre Eder dygtige til at virke rigeligere, at Lyset maa gaae ud og være en Ledestjerne for Ensinder, som nu vandre i Mørket, at de kan komme til Kandstab om Sandheden, og formedelst Lydighed erholde Frelse i vor Guds Rige.

Udenlandske Efterretninger. Fra St. Louis Luminary erfarer vi, at Præsident Erastus Snow forlod St. Louis den 17de Juli for at tage til Atchison og over Sletterne til Saltsøstaden. Han forventes at komme tilbage til St. Louis i Slutningen af dette År. Under hans Traværelse er den Luminary under Orson Spencers duelige Bestyrelse, som ifolge vor sidste Efterretning var ifær med at udføre en kort Mission til Cherokee Indianerne, vesten for Staterne Arkansas og Missouri.

Ligeledes har vi erfaret ved et fra en Reisende i „Mormonen,” indrykket Brev, at Eldste Jacob F. Sechrist, senest Præsident over den thidste Mission, er død paa Sletterne mellem Atchison og Kearney af Anstrengelse ved at indhente bortlobet Øvæg.

Fra Millennial Star melder vi, at de i vor Stjerne Nr. 22 anførte Missionær-Brodre ankom til Liverpool den 14de August.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835.

(Fortsat fra Pag. 368.)

Forhandlinger i et Højraad, holdt i Kirtland den 19de Septbr. 1835. Tilstede var Præsident Joseph Smith jun., D. Cowdery, D. Whitmer, F. G. Williams, S. Rigdon og W. W. Phelps.

Raadsmedlemmer

John Smith, Orson Johnson, Newell Knight, John Whitmer, Samuel H. Smith, John Johnson, Joseph Smith sen., Joseph Coe, Hyrum Smith, Levi Jackman, Noah Packard, Roger Orton.

Gjenstanden for Raadet fremsattes af Præsident Joseph Smith jun., som folger: „For nogle Uger siden prædikede Eldste Jared Carter paa Sabbaten for Menigheden, og nogle af Brodrene sandt

Feil ved hans Lærdomme; og dette Raad opfordres til at afgjøre denne Sag, og erfare hvem som var den Feiltagende.”

Ser bestikkedes til at tale.

Eldste Carter gif frem til at tale vidtlostigt og forklare hans Hensigter, hvorfor han lærté som han gjorde, idet han sagde han troede, at Gud ledte ham ved sin Aaland, og efter at han var blevsen irtettesat af Præsidenterne Cowdery, Rigdon og Phelps, paakaldte han Herren, og modtog igjen et Vidnesbyrd af Aalanden, at han havde Ret og Præsidenterne uret. Eldste Carter lærté i hans Slutningsbemærkninger, at Gud havde viist ham ved at lægge sin Haand paa ham i Straffedom, ved at befrie ham derfra,

at han saaledes blev irtettesat af Himlen og sin Uretfærdighed, og at han blev gjort til et ErempeL for hele Kirken, og Gud vilde fordomme dem, om de ikke op holdt Committeeen, thi han var gjort til et ErempeL i denne Ting.

Præsident Rigdon opstod og sagde, at han var tilstede i Forsamlingen, hvor Eldste Carter talte og var sikker paa og er sikker paa, at han ikke havde Viisdoms Aland til at lede; og efter at han havde sat sig ned, og Eldste Samuel Smith havde benyttet en halv Time, fuldt af Aanden, opstod han igjen og sagde, at om Nogen talte imod Committeeen, vilde Gud forbande ham og oplostede Committeeen over de fødbanlige Brodre, og sagde, at Gud vilde drage Omhu for Committeeen, og Brodrene havde Intet at gjøre med dem, thi deres Stilling var bestikket dem af Gud og ikke af Mennesker; derfor vil Gud forbande hver Mand og Kvinde i Kirken, som skal tale ilde om Committeeen. At han sagde Eldste Carter den gang under fire Vine, at han gjorde urettig; og tilligemed andre af Præsidenterne raadede ham, at han, efter at han fuldbyrdet en vis Mission til Østen, skulde gjøre en Tilstaaelse for at tilfredsstille mange af Brodrene, som var bedrøvede over ham.

Præsident Phelps reiste sig derefter og sagde, at Præsident Rigdon havde noigt fortalt Sagen, saavidt som han havde gaaet; men en Ting endnu — Eldste Carter besalede Brodrene at bede for Committeeen og fordrede det i Herrrens Navn med en brydende Stemme og Ge bærde, som ikke er overensstemmende med Jesu Alands Sagtmeldighed.

Præsident D. Cowdery opstod og sagde: Jeg agter ikke at optage megen Tid med at tale; thi de, som har talt,

har meget træffende udtrykt mine Tanker og Følelser om Gjenstanden; at i det Raad og den Samtale, som han og de andre to Præsidenter havde givet og havt med Eldste Carter, havde de Sagtmeldigheden Aland, og ønskede ikke at gjøre ham Godt, og havde ingen personlige Følelser og udtrykte ikke nogen, men det Modsatte.

Præsident John Whitmer stemte overeens med de ovennævnte Fremstiller og sagde, at han troede ikke, at Gud havde gjort Eldste Carter til et ErempeL, thi han var ikke som saadan for Kirken; og Gud havde ikke aabenbaret det for de Hellige; og atter, at Eldste Carter skulde byde de Hellige til at bede for Committeeen, thi ved at gjøre saaledes, om de ikke holdt med ham, maatte de bede for hans Afsættelse, og saa vilde alle hans Forehavender gjøres frugteloze.

Aldskillige Andre blev kaldte paa, og Alle bevidnede, at disse Ting, som var bleven udtrykt ovenfor, var sande, og saaledes som de forstod dem; og een Ting endnu: Eldste Carter sagde, at endog Committeeens Fejl kunde falde tilbage paa Brodrene, om de forsøgte at bede for dem.

Efter at have hørt Vidnesbyrdet talte de sex Raadsmedlemmer, og Sammen af deres Overbevisning om Sagen var som følger, nemlig:

Raadsmedlem John Smith sagde, at han tænkte, at Eldste Carter udtrykte ikke sit Hjertes Følelser saaledes at de forstodes, og maaske hans Hjerte ikke var saa haardt som hans Ord var haarde til.

Fader Joseph Smith sen. sagde, at Eldste Carter var oplostet og anammende ikke Præsidenternes Formaniinger og tabte som Folge deraf den rette Aland,

og har saaledes føret vild siden den tid han holdt sin Tale og behøver nærmindelse.

Raadsmedlem Orson Johnson samtykte i Øvenstaaende.

Raadsmedlem Joseph Coe sagde, at Eldste Carter havde en lidens Grad af Aanden i sin Tale, og en større Grad i hans Bemærkninger sidenefter, men var forkeert i at udtrykke sine Ansuelser, idet han ikke havde meget af Aanden, og at hans Hjertes Føleller var ikke saaledes som hans Ord udtrykte.

Et Spørgsmaal henvendtes til Retten, om dette Raadsmedlem gjorde rigtig i at henvise til Følellerne i et Menneskes Hjerte, og ikke til Ordene og Handlingerne, saasom de fremstillede sig.

Retten afgjorde, at Raadet maatte holde sig til Kjendegjerninger, Ord og Handlinger; og ikke gaae ind i Føleller og Hensigter, som ikke var udtrykte.

De andre Raadsmedlemmer stemte overeens i Øvenstaaende.

Raadsmedlem Hyrum Smith sagde, at Eldste Carter var blevet velsignet af Gud, og ved Troens Bon var de Syge blevet helbredede under hans Betjening; dog har han ikke altid den Guds Gave og Viisdom til at syre; saaledes som i Sagen for Raadet. Stolthed havde frembragt i hans Hjerte en Altræa efter at udmærke sig og Sagtmadighedens Aaland havde unddraget sig, og han blev overladt til at feile, som er blevet viist ved Vidnesbyrd, fordi han er endnu ikke fuldkommen. Men han feilede i Forstand og hans Ord var urettige; dog kunde Aanden af hans Hjerte, eller sammes Nærstaffenhed være oprigtig i Hovedsagen.

Eldste Carter opstod derefter og sagde, at han var villig til at erkende sine Fejl og at han manglerde Viisdom. Han gik over til at forklare, hvorledes

han havde feilet og hvorfor — da han blev angrebet af Cholera, medens han var i Østen, paakaldede han Gud for Befrielse, og modtog tilsidst Guds Aaland som helbredede ham, og han tenkte, at det var den samme Aaland, som han havde, naar han prædikede i Kirtland.

Naar han var færdig, opstod Præsident D. Cowdery og sagde, at Præsidenterne Rigdon og Phelps havde opfordret ham til at tale, og de vilde ikke slge Noget, ellersom det blev silde, og Sagen var allerede klar for Retten. Han viste, at en Mand kunde være meget ophidset og dog have hverken Guds Ord eller Satans; men det kom af hans egen Aaland og Dommekraft; dersor kan nogle Ting være af Gud, andre af Mennesket og andre af Modstanderen; og Eldste Carter havde i sin Tale noget af Guds Aaland, men i sine sidste Bemærkninger havde han den ikke, men sin egen Selvretfærdigheds og Stoltheds Aaland bydende i Jesu Navn og ikke ved Jesu eller Sagtmadighedens Aaland, og var meget feilende i denne Ting, ogsaa i at opforie Committeeen over Brødrene, som om de ikke kunde røres ved af Brødrene; og efter, naar Eldste Carter blev helbredet, det kom som Svar paa hans alvorlige Bon for Gud; men hans Udtryk om at han var blevet gjort til et Exempel for Kirken, var ikke et Svar paa Bonnen, og maatte være urettige.

Præsident F. G. Williams gav sin Kjendelse, at Broder Carter havde feilet med sine Læber i Tale, og havde ogsaa misforstaet Præsidenterne, som arbeidede med ham for det, og mistydet deres Formaninger, hvilket ledte ham ind i det, som paafulgte, og har tilsidst bragt ham for dette Raad.

Præsident David Whitmer sagde, at ifolge Vidnesbyrdet er det klart, at Eldste Carter havde manglet Ædmighed,

og ligeledes Tillid til sine Brødre, og feilet, som udtrykt af Præsident Williams.

Præsident Joseph Smith opstod da og sagde, at hans Alands Kjendelser var, at Jared Carter feilede i Dommekraft i ikke at forstaae hvad Brødrene forlangte af ham, da de arbeidede med ham; og han foer vild i Alanden, naar han læerte i Kirken de Ting, som er bevidnede her; og at Fordærverens Haand blev lagt paa ham, fordi han havde en oprorist Aland fra Begyndelsen; og at Herrens Ord er bleven talt ved min Mund, at det skulde komme over ham, og dette Raad skulde se det, og nu at han har været angreben af Fordærveren kommer som Opfyldeste af hans (Herrens) Ord; og Gud opfordrer ham at bære Vidnesbyrd om

det for Menigheden, og advare dem at tage sig i Agt og ikke gjøre som han har gjort. Men istedetfor at gjøre dette, sagde han, at han vilde bevise Mormons bog eller een Ting eller en anden, idet han ikke var tilstrækkelig ydmig til at fremføre det Budstab, som var paa-lagt, og saaledes stodte han au og kunde ikke faae Alanden, og Brødrene blev ikke opbyggede, og han gjorde ikke de Ting, som Gud fordrede, men feilede i at velge Ord til at meddele sine tanker; saa at han befalede Menigheden at bede, istedetfor at anmode dem derom, og lige-saa at han gjorde sig selv til et Eremvel for Menigheden, naar det ikkun var de Ting, han leed, som skulde afholde Andre fra Overtrædelse.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

J. C. Klingbeck	30	Ndl.	"	Mk.	"	Sk.
A. P. Crane	66	—	"	—	"	—
H. Jensen	35	—	4	—	3	—
N. Nilsson	4	—	1	—	10	—
Mads Larsen	30	—	"	—	"	—
K. Petersen	12	—	"	—	"	—
J. P. Folkman	8	—	"	—	"	—

Summa 185 — 5 — 13 —

Indhold.

	Side.		Side.
Hvad er Mormonisme?	369.	Redactionens Bemærkn.	376.
Tale af Præs. B. Young	372.	Joseph Smiths Levnetløb (forts.)	377.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postkontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Gott.

Trykt hos J. C. Bording.